

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANTOLOGIA
unui
AUTOR

Colecția

Mircea CĂRTĂRESCU

O SEARĂ LA OPERĂ

Știința

Lectori: Mircea V. Ciobanu, Mihai Papuc
Corectori: Elena Pistrui, Cornelia Samson
Redactor tehnic: Nina Duduciuc
Machetare computerizată: Andrei Ichim
Copertă, concepție grafică: Andrei Ichim
Fotografii (pe pagina a patra a copertei): Romeo Șvet

Întreprinderea Editorial-Poligrafică Știința,
str. Academiei, nr. 3; MD-2028, Chișinău, Republica Moldova;
tel.: (+373 22) 73-96-16; fax: (+373 22) 73-96-27;
e-mail: prini@stiinta.asm.md

DIFUZARE:

Republica Moldova: ÎM Societatea de Distribuție a Cărții PRO-NOI
str. Alba-Iulia, nr. 23/1A; MD-2051, Chișinău;
tel.: (+373 22) 51-68-17, 51-57-49; fax: (+373 22) 50-15-81;
e-mail: info@pronoi.md; www.pronoi.md

România: Depozitul de Carte Distribuție
bd. Bucureștii Noi, nr. 25 A; Sector 1, București;
tel.: (0040) 21 408 3059; fax: (0040) 21 408 3058;
e-mail: office@ddc.ro

Rețeaua de magazine DIVERTA
str. Făinari, nr. 3; Sector 2, București;
tel.: (0040) 21 210 10 35; fax: (0040) 21 210 44 01;
e-mail: office@diverta.net; www.dol.ro

Toate drepturile asupra colecției „Antologia unui autor” și a acestei ediții aparțin Întreprinderii Editorial-Poligrafice Știința.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cărtărescu, Mircea

O seară la operă/Mircea Cărtărescu. – Ch.: Î.E.P. Știința, 2009 (Combinatul Poligr.). – 148 p. – (Col. „Antologia unui autor”)

ISBN 978-9975-67-623-6

821.135.1-1

Cuprins

[Din] **Faruri, vitrine, fotografii**

- 8 | calea regală
- 13 | elegie. după catullus
- 14 | georgica a IV-a
- 15 | georgica a V-a
- 16 | georgica a XI-a
- 17 | dioramă

[Din] **Poeme de amor**

- 26 | adio! la bucurești
- 28 | clementina, ți-am dat toată dragostea mea
- 31 | posedai tot felul de obiecte electrice
- 32 | femeie, femeie, femeie...
- 41 | o seară la operă
- 55 | mangafaua

[Din] **Totul**

- 64 | geneză
- 67 | ninge peste gara de nord
- 70 | o motocicletă parcată sub stele
- 72 | iluminare
- 80 | garofița
- 82 | poema chiuvetei
- 84 | totul
- 104 | mică elegie

[Din] **Dragostea**

108 | zepeline peste piața bucur obor

115 | poveste de iarnă

124 | dragostea

132 | podul elefterie

135 | apocalips

[DIN] FARURI, VITRINE,
FOTOGRAFI

acolo pe pământul lor erau înconjurați de o
rețea aurie de fibre nervoase
pietrele erau ele însele acoperite de grăsime,
bășici roz și vernil, frunzele supurau
distilându-și chinurile, șocurile electrice,
cloroformul prin țevi flexibile
purtându-l sub pământ unde un urlet de nichel
digeră micile animale.

pământul era ars, mutilat, străbătut
de sarcoptii rădăcinilor,
plin de larve și fluturi țărână de fluturi
și efemeride unde lumina stârnea
un neînsemnat zvicnet batjocoritor
în picioare prelungi și elite.

iar ei pătrundeau în lumină, despiciând pădurile
moi ale nervilor
care se bolteau, dădeau lăstari și ardeau
deasupra unor leneșe rîuri de sînge,
ei se înfășurau în lumină, ei se spălau
în lumină, cu pletele lor violete
pline de crengi de măr și păianjeni; cu rachete
de lut și în turnuri de fașuri
ei se apropiau de astrul care-i ardea
vitrificându-le craniul, transformându-i
în accesorii uscate ale imensului lor ochi
pineal, ființe vegetale
zburînd în grupuri, sîngerînd din toate
motoarele, azvîrlind
mănunchiuri de vene spre stele, curățindu-se
de carne și măduvă, lipindu-se de retina solară.

de-acolo, bărbați și femei contopiți
în inflorescențe mirifice,
emanînd lumină, priveau înapoi spre pământul
lor tărcat, învelit în blana plantelor carnivore,
ținut al orbitoarelor dureri, al chinurilor facerii
amplificate de rețele de megafoane
al geamurilor stropite de sîngele păsărilor
multicolore, instrumente de măsurat apăsarea
dar mai cu seamă al lor, al celor ce posedau
buze și creier,
al celor devorați de dinastiile stelelor.

stranie stirpe, oasele lor își aminteau
încă forfota coacervatelor
frenesia diviziunii, groaza de o moarte lichidă,
spiralele visătoare
șerpuiind, cu pseudopode și cili prin aurul
morților uniți într-o singură față
în cîntecele de glorie ale celor ce așteptau
înălțarea și care erau numai cîntec.
soarele pierdea neutroni în oceanul scînteind
de vertebrele peștilor
cu ochi telescopici, ciocnindu-se stol după stol,
înfășurați în drapele
fluturîndu-și armurile în noaptea unei guri
niciodată deschise
nepronunțînd niciodată un nume; își aminteau
forme șuvoind cu limfa unele din altele,
împroșcînd lichid seminal
chircindu-se și intrînd în pământ,
unde le așteptau cupa și flacăra,
străbătînd peste oglindă, tîrîndu-se
printr-o apă cu mult mai subțire
adormind pe o piatră în mijlocul ierbii
pînă la șolduri.

generații de sînge devorau generații de sînge,
erau între cristalele timpului
și simțeau arsura ochiului care privea
la microscop agitația absurdă
și pe epidermele lor se ivi stigmatul mîinii
cu lanțeta care tăia
mușchi și tendoane, țărîna și vînt.

în case de calcar, ca nautilii, se-adăpostiră
și nori le curgeau prin ferestre
se adînceau în creier, irigînd lobii
cu o ectoplasmă elementară
în pîntecele mamei voastre vă veți repeta
dinastiile
dar deznădejdea și întinderea membranelor
voastre de aici se va declanșa.
eidetici și puri, spălați de fulgii de spumă
pătrunși dinspre mare,
bărbați și femei au pătruns în labirintele
iluzorii, într-un moloch înstelat
și le-a fost cald și frig, au cîntat și-au urlat,
au născut și-au murit
și s-au întrebat care este sensul vieții lor
printre ganglionii nervoși, și tot au murit
și-au acoperit nările cu ceară, și-au retezat
nervii optici și tot au murit
și au construit aparate de zbor și imersiune,
s-au rugat și-au înjurat și tot au murit
și au inventariat stelele numindu-le cu cifre
sau nume romantice și tot au murit.

acolo pe pămîntul lor și-au înfășurat
peste carne, cum erau bărbați și femei,
trupuri vecine și oarecare concepte, cofetării
și troleibuze, construcții

abia vizibile printre crengile nervilor;
au îngropat sub pămînt
cabluri și țevi, inițiind o industrie de prelucrare
a morților
vestiți mai ales pentru blana lor prețioasă
și eroismul lor presupus,
au înotat unul în euforia altuia, au rănit
și au fost răniți
dar mai ales n-au crezut și nu vor crede
niciodată
că au trăit așa cum trebuiau să trăiască,
în apartamente meschine
în restaurante meschine, în biblioteci
și în subterane meschine
numai atît, la capătul dansurilor sălbatice
ale viscerelor
sub stele și în mireasma alcovurilor,
numai cîteva zeci de rotații ale planetei lor,
numai o existență încorsetată
în fiare nichelate, predeterminată, pulverizată
la comandă, matematic ratată,
conform legilor statistice?
numai o dragoste pentru care nu există aparat
de măsură, numai un pămînt,
numai un corp, numai un grup de obiecte
mereu aranjate la fel,
numai atît pentru cei împrăștiați
printre constelații și flăcări,
cei dotați cu capacitatea de a înțelege uriașul
koan al galaxiilor
cei care au privit alephul, cei care l-au văzut
pe narajana sub bilioanele sale de epifanii,
numai perspectiva de neacceptat a întoarcerii
în circuitul materiei, în moartea senzorilor

și de a rătăci goi și orbi, pe jumătate devorați,
pe o planetă de nervi, nervi și nervi?

acolo pe retina de fosfor a soarelui, hrănindu-se
cu fructele ovoidale ale luminii,
cu pletele violete fluturînd în vîntul solar,
ei adormeau zîmbitori, căci de acolo puteau
să privească arahnida iluziei
țesînd o plasă de nervi faciali și azvîrlind-o
pe lume.

ELEGIE . DUPĂ CATULLUS

va veni moartea. lujerii vor fi negri.
fotografiile vor mai păstra o respirație neagră.
apele se vor întinde peste trupurile insectelor.
secundarul ceasului se va răsuci ca o unghie
pe sfîrcul pieptului.
ochi de cristal, ce-ai să te faci fără un loc
de făcut dragoste, căci numai pietrele
vor lăsa norii să se umfle și să plesnească
în sudoare neagră pe o față tăcută.
ne vom împrăștia, dragoste, în întunericul
manometrului
și-al arbaletei de aluminiu, într-un strat
unde peștii
desfac botul lor însetat spre apa nituită
cu buloane și vînt.
vom rîde negru între degetele pline de buze
cînd ne vor smulge acul și pielea obrazilor
și să ne iubim nu vom putea, despărțiți
de pătura cu gratii. ce-o să ne facem
acolo în suflul arzătoarelor cu acetilenă
sub un sînge întunecat
de reflectoarele negre ale fosilelor?
fotografiile vor desface cu-ncetineală petalele
în vîntul care spulberă pe șinele de tramvai
zăpadă și organe risipite.

Respect pentru o țărăniștii
 țăranul de cînd cu electrificarea
 înțelege cum stau lucrurile pe planetă
 se indignază grațios în mijlocul pogoanelor sale
 de situația din cipru și liban
 pîndește sateliții și le smulge
 aparatura electronică bă
 plozilor nu uitați bateriile solare
 să ne-ncălzim la chindie conserva de fasole
 cu cîrnăciori produsă la fetești
 bă dați în cîini lumea e mică
 bă cu gerovital se duc ridurile ca-n palmă
 hai dați-i zor cu porumbul că eu mă duc
 puțin pe lumea cealaltă adică a treia
 și ultima. feții mei
 dragii mei copchiii mei ce să-i faci
 așa e jocul
 arză-l-ar focul.

o tytire ce fericit ești sub umbra fagului
 ascultînd cîntecul greierilor și al lui
 ioan alexandru
 pe cînd țăranul eminentamente agricol citește
 din greu o revistă de benzi desenate
 găsită sub brazda fertilă; femeia lui
 doarme crăcănată după o estetică
 poporanistă, din ceruri c. stere
 zîmbește duios. combina gospodăriei
 deservită de un tînăr în combinezon
 îl calcă pe nervi pe țăran și-i deșiră
 sistemul nervos vegetativ și parasimpatic
 marele dorsal și insulele minorca
 încît din țăran rămîne pînă acasă
 doar buletinul cu poza color
 superproducție anglo-franco-italiană
 e film cu război zice nevasta
 și se întoarce pe partea cealaltă.

Respect pentru o

țăranul crește în curte
 orătării diverse și un strung carusel
 cu program automat care cioplește
 soldații proști pînă la forma
 perfectă de sergenți. designul deci
 intră sub pielea de neon a gliei
 prin aspersor țăranul controlează
 forma furculițelor. în definitiv
 sînt fericit în autoservirea
 care e lumea, cerul e o poză
 întinsă de la nord la sud reprezentînd
 o catastrofă feroviară. sînt fericit
 călare pe gîtul copiilor mei și pe hectarul
 de lobodă prelungă asemeni
 figurii pașoptiștilor, sînt fericit.
 nevastă ca să mor cu zîmbetul pe buze
 te uită cum ninge decembre, citește-mi
 ceva din marcuse.

DIORAMĂ

din stele ieșeau și se scurgeau în țărîină
 curcubeu groase ca pe mîină
 privitul ochi în ochi se detașă
 de ochii noștri, ca o anacondă de tinctură
 și mușama
 iar noi existam, deformîndu-ne craniul, fețele,
 inteligența, inconștientul
 sub valurile de atropină astrală, tu vorbind
 emiteai țesături complicate, franjuri și broderii
 și, doamne, cum aruncau focuri pe tot
 bulevardul cu cinematografe, cișmigiu, operă
 și statui
 glandele tale de pirită și cuarț.

de la timpuri noi ieșiră la braț visconti
 și modrogan, rînjind ca doi motani trotilați
 trecură pe lîngă noi și ne pipăiră extaza,
 căci se făcuse extază
 și extaza întrebă: sînt bună, tovarăși? și bătrîinii
 cu globii întorși înăuntru: ești bună.
 privitul în ochi se risipi în jurul lor într-un abur
 scînteietor, într-o deznădejde care cuprinse
 repede șoseaua
 lichifiind troleibuzele, transformînd
 într-o spumă roșiatică de coty
 aspirațiile, carburatoarele, sutienele
 transformînd bulevardul într-un bruxelles
 invadat de un iisus polifag
 sau într-un laocoon cuprins de coma carus.
 ce nu știau modrogan și visconti era greața
 și era spaima
 de a fi dezlipiți de fundațiile bucureștiului
 cioplite într-un singur imens briliant